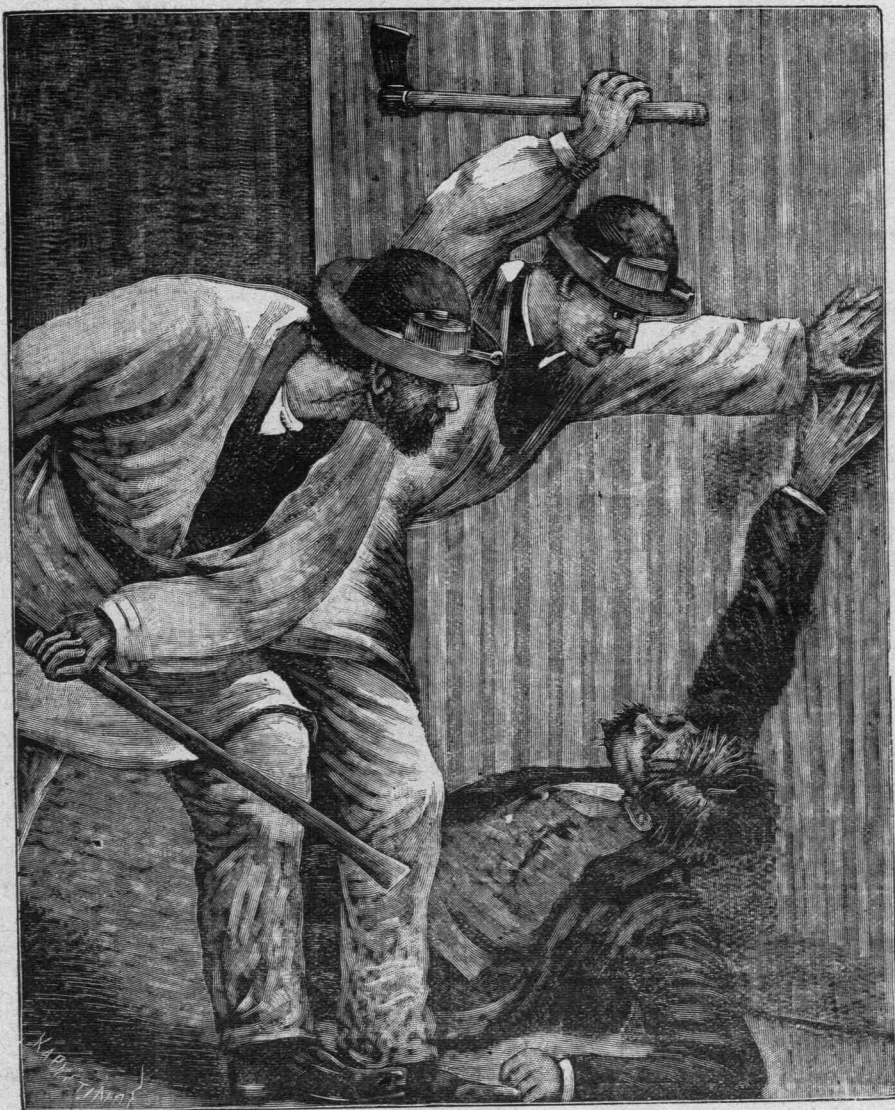

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἡ ἐρυθρά του χεὶρ ἀπετυποῦτο ἐπὶ τινος τοίχου.

Ἀμέσως ἀνεχώρησαν πάντες ὁμοῦ.

Τῇ μετεποιούσῃ ἐπῆλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ· ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἑωθινοῦ Ταχυδρόμου» ἠθέλησε ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐρασίαν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Στωδναί, ἡ δὲ ἔλευσις αὐτοῦ ἦτο τὸ μόνον μέλαν σημεῖον, ἡ μόνη σκιά, ἣν εὕρισκεν ἐν τῷ πίνακι ἡ δεσποινὶς Βέρθα δὲ Κερμόρ. ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ὀχληρότητα ταύτην ἐνόει ἡ νεῆνις νὰ διασκεδάσῃ πολὺ ἐν Λάνδ-Κούρτ.

Καὶ ὄντως, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς βαρωνίδος, αἱ διασκεδάσεις διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως· τακτικῶς ἐγίνοντο ἐκδρομαὶ καὶ περίπατοι ἐπὶ τοῦ Ράγκου ποταμοῦ, ἀνέ-

πλεον μέχρι Δινάν, μετέβαινον καὶ ἐγευματίζον εἰς τὴν νῆσον Κεσάμβορην καὶ δὲν ἐλησμόνουν τὸ ὄρος Ἀγιον Μιχαήλ.

Ἡ διαμονὴ ἦτο θελκτικὴ, ἡ ἐξοχὴ ἐξαίρετος.

Ἡ βαρωνὶς τῇ παρακλήσει τῶν ξενιζόντων αὐτὴν ἐδήλωσεν ὅτι οὐδόλως ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτι ἦτο ἱκανὴ ν' ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους ἐπὶ τινα χρόνον καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς φθινοπωρινῆς ἐποχῆς νὰ ἐπανακάμψῃ ἐκ Λάνδ-Κούρτ.

Ἀλλ' εἶπομεν ὅτι τὸ πᾶν ἔχει καὶ τὴν κακὴν αὐτοῦ ὄψιν καὶ κακὴ ὄψις ὑπῆρχε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἦν δὲ τοῦ Φιλήμονος ἡ μονομανία· λίαν εὐτυχῶς ὁμῶς παρο-

δικὸν βράγχος διέκοψεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰς θορυβώδεις ἀρμονίας τῆς θείας Ἑλβίρας.

Ὁ Φιλήμων κατεθλίβετο μόνος, ἐζήτει δὲ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν του ξένον διὰ τὴν εὐχωρίστησιν ἧς ἀπεστέρει αὐτοὺς ἡ κυρία Σιωδνάι.

Πρωίαν τινὰ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅστις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο ὁ θερμότερος μὴν ὅλου τοῦ θέρους, ὁ Λέων Λαφρεσάνζ εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ κατώκει ἐν Λάνδ-Κούρτ.

Τὸ κατάλυμα αὐτοῦ ἦτο μικρὸν καὶ κεχωρισμένον ἀπὸ ἄλλων ἀπαρτιζόμενον ἐκ μιᾶς εἰσόδου, ἐνὸς κομμωτηρίου καὶ ἐξ ἐνὸς μεγάλου δωματίου ἰσογείου πρὸς τὸν κῆπον· κατ' ἐναντι ὑπῆρχεν ἑκτενὲς ἀνάχωμα ψαμμῶδες καὶ ἀπωτέρω πυκναὶ λόχμαι ἐκ ζυγίων, αἵτινες ἐλικσειδῶς ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ παραδείσου.

Ὁ Λέων ἐν οἰκιακῇ περιβολῇ ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης καὶ ἐπεράτου ἄρθρον, ὅπερ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν προτεραίαν διὰ τὸν «Ταχυδρόμον». Διότι ἔπρεπε διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀποστείλῃ ὕλην εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ κυρίου Ζακεμαίν. Χορηγηθείσης τῆς πρὸς ἀπουσίαν ἀδείας εἰς τοὺς δύο δημοσιογράφους μόνον ἐπὶ τῷ ὄρῳ τούτῳ· καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐσκέπτετο ἤδη νὰ ζητήσῃ παράτασιν τῆς ἀδείας ταύτης, ἄριστα ἔχων ἐν Λάνδ-Κούρτ.

— ὦ ! οὐδὲ κἂν προσεπαθεῖ ν' ἀντιστῇ κατὰ τοῦ περιπαθοῦς ἄμα, σπουδαίου καὶ βαθέος αἰσθήματος, ὅπερ εἴλκυεν αὐτὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, ἀλλὰ συνάμα ἐσκέπτετο περὶ τῆς ὠραιότητος βαρωνίδος· ἂν καὶ ἐμέμφετο ἑαυτὸν ἐπὶ τούτῳ· ἐσκέπτετο δὲ περὶ αὐτῆς, διότι ἦτο ἐπαγωγολάτρη καὶ «ἐκτύπα εἰς τὸ κεφάλι», ὡς ἔλεγεν ὁ Μωροά.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπογράψῃ τὸ τελευταῖον φύλλον ὅτε ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο ὁ Φλαβιανός.

— Μήπως σ' ἐνοχλῶ ! ἠρώτησε.

— Ὁχι, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, πολὺ δ' ὀλιγώτερον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν... ἐτελείωσα.

Ὁ Φλαβιανός ἐκάθησε νωθρῶς ἐπὶ ἔδρας καὶ ἐτάννυσε τοὺς βραχίονας.

— Ἐργάζεσαι ! ἀνέκραξεν, ἐτοιμάζεις ὕλην διὰ τὸν Ζακεμαίν ! Σὲ θυμιάζω· νὰ ἡμπορῇς νὰ συναρμολογήσῃς δύο ἰδέας, νὰ τὰς ἀντιγράψῃς, νὰ μελανώσῃς τὸν χάρτην ἀπέναντι τῆς χλόης ταύτης καὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης !

— Ἀλλ' ὑπεσχέθης εἰς τὸν κ. Ζακεμαίν σειρὰν ἐπιστολῶν περὶ Βρετάνης, περὶ τοῦ Ράγκου, περὶ τοῦ ὄρους Ἀγίου Μιχαήλ !

— Πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός μετὰ κωμικῆς ἀγανακτήσεως, νομίζεις ὅτι ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου ... βέβαια ὑπεσχέθην καὶ ὑπόσχομαι καὶ τώρα... καὶ τώρα ἀκόμη... μίαν σειρὰν ἐπιστολῶν... πολλὰς σειράς... ἀλλὰ !

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὑπάρχει ἐν ἀλλὰ.

— Πάντοτε ὑπάρχει ἐν ἀλλὰ, ἀνταπήντησε δογματικῶς ὁ Φλαβιανός, καὶ ὅταν ἐνηλικιωθῇς θὰ τὸ ἐννεύσῃς... ἀλλὰ φοβεῖμαι μήπως ὁ Ζακεμαίν περιμεῖνῃ τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐπὶ πολὺ.

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβεῖμαι.

— Θὰ τὰ γράψω εἰς Παρισίους, συλλέγω τώρα τὰς πλη-

ροφορίας μου... Κ' ἔπειτα ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ τόπου... ἐπιδρᾷ αὐτὸ πολὺ εἰς ἐμέ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ γελάῃ ἐπὶ τῇ ὁρμῇ μεθ' ἧς ὠμίλει ὁ φίλος του.

— Καὶ ἐν σ' ἐνοχλεῖ ὅταν κάθησαι, δηλαδὴ χωρὶς νὰ κάμνης τίποτε ;

Ὁ Φλαβιανός Μωροά διὰ νευρικῆς κινήσεως ἠγέρθη ἀπὸ τῆς ἔδρας ἐφ' ἧς ἦτο ἐξηπλωμένος.

— Δὲν κάμνω τίποτε ! Καὶ τολμᾷς νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν κάμνω τίποτε ! Ἀλλὰ, καλότυχε, βλασφημεῖς ! Ποτέ, οὐδέποτε ἤμην τόσον ἀπησχολημένος ὅσον τώρα... Παρατηρῶ, φίλε μου, βλέπω τὴν κωμωδίαν, ἡ ὁποία παίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Σὺ παντοῦ βλέπεις κωμωδίας.

— Μὲ συγχωρῇς, ὑπάρχει κωμωδία, κωμειδύλλιον καὶ ὄραμα. Ἐκ τούτων ἀποτελεῖται ἡ ζωὴ.

— ὦ ! πόσον εἶσαι φαντασιολόγος !

— Δὲν εἶμαι τὸ παράπαν φαντασιολόγος, τὸναντίον ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ πραγματικά, καὶ εἰλικρινέστατα μάλιστα. Ναι, ἡ κωμωδία μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἐλευθέρως τὴν γνώμην μου, δὲν εἶσαι ἐκ τῶν περιέργων ἡθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν παίζουν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνέτεινε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τί ; παίζω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου !

— Ἀπλούστατα, ἐν συνειδήσει... καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς παίζεις πολὺ καλὰ τὸ μέρος σου.

— Καὶ ποῦ καὶ κατὰ πόσον ἐπιτυχῶς ; τί πρόσωπον παίζω ;

— Καθ' ἐκάστην... ὦ ! μὴ ἐκπλήττεσαι... θὰ γραφῇ ἡ κωμωδία, καὶ δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ τὸ πράξω μίαν ἡμέραν... ἤδη εὗρον τὴν ἐπιγραφὴν...

— Ἄ ! ἕς τὴν ἀκούσωμεν !

— «Ὁ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Δὸν Ζουάν».

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰ ἡ ἐπιγραφή, ὑπέλαβεν ἐρυθριᾶσας πῶς ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ναι, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσα καὶ τόσον ἀληθής...

Εἶτα μεταβαλὼν τόνον φωνῆς καὶ τὴν κεφαλὴν κινήσας,

— Ἄ ! δὲν στενοχωρεῖσαι, βλέπω !

— Καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ, νὰ στενοχωρηθῶ ; ἀπεκρίθη ὁ Λέων, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόει ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ ὁ φίλος του.

— Χά, χά, χά, ἀνεκάγχασε μετὰ σκωπτικοῦ μειδιάματος, μὴ μὲ περιγελάσῃς, σὲ παρακαλῶ... διότι γνωρίζεις κάλλιστα διὰ ποῖον ὁμιλῶ. Σοῦ χρειάζονται ὅλαι, καὶ ἀπολαύεις συνάμα τῶν εὐνοϊῶν αὐτῶν ! Ἄ ! σὲ συγχαίρω εἰλικρινῶς...

— Λέγε λοιπόν, λέγε, εἰπέ ὅ,τι θέλεις.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυνόθη κεχολωμένος.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἐννοῶ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῇς σαφέστερον.

— Νὰ τὸ κάμω, δικτὶ ὅχι καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον δὲν ἀφῆκα τὴν εὐχάριστήσιν τῆς κλίνης μου διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ δι' ἄλλον σκοπόν.

— Λοιπὸν ἤλθες μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μοῦ κάμῃς καμμίαν σκηνὴν ;

— ὦ ! τί φοβερὸν λόγον ἐξεστόμισες ; εἶπε μετὰ προχότη-

τος ὁ Μωροῦ δὲν λυπεῖσαι λοιπὸν ὅτι ἐπρόφες αὐτὴν τὴν λέξιν !... Σκηνὴν !... ἀναμεταξὺ μας ! Ποτὲ δὲν ἔγινε αὐτὴ, οὐδὲ δύναται νὰ γείνη... Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι μεγαλειότερός σου, σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ ὀφείλω νὰ σὲ προειδοποιήσω ὅταν παρεκτρέπῃς τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

— Παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ ! ἐγὼ ! . . . καὶ ὅμως πορεύομαι τὴν εὐθεῖαν.

— Ἐλα δά, εἰπέ το λοιπὸν ἀνευθυστάτως... Ἄ ! βλέπεις !

— Ἀκουσε, Φλαβιανέ, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ, παραλαμβάνων τὴν ἐξήγησιν, εἶσαι ἄρα γε πολὺ βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει προσωπικὸν συμφέρον εἰς τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον ὑπαγορεύει τοὺς λόγους σου ;

Ὁ Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, σοῦ ὀρκίζομαι καὶ πιστεύσέ με... εἶμαι ὑπεράνω ποταπῆς ζηλοτυπίας, διότι ἐννόησα τί ἐκ τῶν λόγων σου ὑποκρύπτεται.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου, εἶπεν ἐντόνως ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι δὲν ἐπείραχθης διόλου βλέπων τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα νὰ μὴ φροντίζῃ δι' ἐσέ ;

— Λυποῦμαι δι' αὐτό, διότι καὶ εἰς ἐμέ ὡς καὶ εἰς σέ, προσφέρεται περιπαθέστατα, ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὴν παρμικρὰν δυσἀρέσκειαν, οὔτε τὴν παρμικρὰν ζηλοτυπίαν, διὰ τὸν ἀπλόουστατον λόγον ὅτι σὺ ἀπολαύεις τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν της.

— Ὡ ! τὸ πιστεύεις ;

— Ἐσο λοιπὸν εἰλικρινής, διότι σὺ εἶσαι καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ βέβαιος.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαφρεσάνζ ἐξέφραζεν ἐλαφρὰν ἀμηχανίαν.

— Σὲ βεβαίῳ ὅμως...

— Ὅτι δὲν ἔκαμες τίποτε δι' αὐτό... τὸ γνωρίζω καὶ τὸ βλέπω... ἐγὼ δὲν γίνομαι κακὸς ἂν ὀρίσω τὸ πρᾶγμα εἰς δύο λέξεις : Ἐρωτεύεσαι τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ καὶ ἡ βαρωνὶς δὲ Γούγκα ἐρωτεύεται σέ...

— Ὡ ! πάλιν μὲ τὰς ὑπερβολὰς σου.

— Γνωρίζεις πολὺ καλά, ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγω, εἶνε ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια... σὲ θεωρῶ εἰλικρινῶς ἐρωτευμένον ἢ πλησιάζοντα νὰ ἐρασθῇς εἰλικρινῶς καὶ πολὺ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ... καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀξίζει τὸ πρᾶγμα, διότι θὰ εἶνε ἐξαιρετικὸς γυνὴ ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε νοήμων, πλήρης καρδίας, ἀξιεράστος, ἀγαθωτάτη καὶ χρηστοτάτη. Καὶ ἀτυχῶς, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς εὐδαιμονίας σου.

— Τί ἐννοεῖς πάλιν ;

— Ὡ ! ἔχει ὑπομονὴν καὶ θὰ φθάσω μέχρι τέλους, θὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι νομίζω πρέπον νὰ σοὶ εἶπω... Περιπάσαι λοιπὸν πολὺ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, καὶ μολονότι ἡ κόρη πολὺ ὀλίγον φανερόναι τὸν ἔρωτά της, ἀρχίζεις νὰ εὐρίσκῃς τὸν ἐρόμον τῆς καρδίας της.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ ζωηρὸν κίνημα.

— Τὸ πιστεύεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Φεῦ ! εἶμαι βεβαίότατος.

Ὁ νέος ἠγέρθη μετὰ νευρικῆς κινήσεως, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξέφραζον χαράν.

— Πῶς ; διὰτί ; μὲ θεωρεῖς λοιπὸν ἀνάξιον νὰ ἐμπνεύσω ἔρωτα ;

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνέκοψε τὸν φίλον αὐτοῦ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς.

— Πρέπει νὰ σὲ σταματήσω διὰ νὰ μὴ εἴπῃς καμμίαν μωρίαν. Γνωρίζεις καλλίστα τί φρονῶ περὶ σοῦ, δὲν ἔπεται ὅμως διότι εἶσαι καλοκαμωμένος, νέος καὶ νοήμων, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδοθῇς εἰς τὴν δυστυχίαν ἐνὸς πλάσματος, τὸ ὅποιον ἔσωσε τὴν ζωὴν σου ! Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτω τὴν κρίνω, ἀπαξ μόνον θ' ἀγαπήσῃ, τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπήσῃ, καὶ σὺ ἐξ ἐνὸς μὲν βλέπεις ἐρωτικῶς αὐτὴν, ἐξ ἄλλου δὲ θεωπεύεις τὴν ἄλλην, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις καλῶς.

— Λοιπὸν ἐδῶ παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ;

— Μάλιστα, ἠθικῶς παρεκτρέπῃσαι, διότι ὅσον προχωρεῖς, τόσον χωρίζεις τὴν καρδίαν σου ὑπὸ δύο αἰσθημάτων : τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτος καὶ τῆς στιγμιαίας παραφορᾶς σου.

— Ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι, Φλαβιανέ !

— Μὴ ὀρκίζῃσαι, διότι θὰ κάμῃς ψευδῆ ὅρκον. Ἐχόμεν νὰ κάμωμεν... ἡ καλλίτερα ἔχεις νὰ κάμῃς, μὲ μίαν κατεργάραν !

— Ὡ ! κατεργάραν, εἶπε διαμαρτυρούμενος ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἀποσύρω τὴν λέξιν, διότι ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶνε κοινοβουλευτικὴ, ἀλλ' ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε τὸ πλέον διαβολευμένον πλάσμα τοῦ κόσμου, ὅ,τι συνήθως ἀποκαλοῦσι, προκειμένου περὶ γυναικός, θηρίον, τέρας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Καλὰ, λοιπὸν ἀνεχώρησε !

— Ἀνεχώρησα, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, ἀλλ' ἐπανῆλθον. Σοῦ λέγω ὅτι μὲ κατέστησε παίγνιον της καὶ δὲν δύναμαι ἀκόμη ν' ἀνακαλύψω διὰ ποῖον σκοπὸν.

— Ἀλλ' ἀγαπητέ μου, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν της παρὰ νὰ ζητῇ παντὸς εἶδους εὐχαριστήσεις καὶ τέρψεις.

— Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου δὲν γνωρίζω τί συλλογίζεται, ἀλλὰ κἄτι τι δολοπλοκεῖ ἐκτὸς τούτου, καταντῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι αἰσθάνεται πρὸς σὲ ζωηροτάτην κλίσιν... βλέπεις ὅτι θυσιάζομαι πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ ὅτι δὲν μὲ μέλλει διὰ τὴν φιλοτιμίαν μου. Ἀλλὰ...

— Ἄ ! Ἀς ἴδωμεν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ βεβιασμένου μειδιήματος.

— Ἀλλ' ἐὰν ἐξακολουθούσης ν' ἀσχολῇσαι μὲ τὴν κυρίαν Γούγκα, εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ προξενήσῃς μεγάλην λύπην εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἴσως τραῦμα διὰ τὴν καρδίαν της, διὰ τῆς χειρὸς σου καταφερόμενον, ἴσως δὲν θὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτέ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲν θὰ πικράνω καὶ ἓνα Φλαβιανὸν Μωροῦ, ὁ ὅποιος...

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀνεχαίτισεν ἀποτόμως τὸν φίλον του.

— Ἀς σταθῶμεν ἐδῶ, εἶπε, διότι ἐπιμένεις νὰ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἐννοήσῃς καὶ ν' ἀρνήσῃς τὴν φιλίαν μου· τὴν θέτεις πολὺ κατωτέραν εὐτελῶν ζητημάτων φιλοτιμίας καὶ κάμνεις κακὰ, ἴσως δὲ καὶ μὲ θεωρεῖς πολὺ ἀπαιτητικόν, ἀλλ' ὅταν ἔχῃ κανεὶς φίλον ὡς ἐμέ, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ αὐτοῦ !

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέγχθησαν ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ τεθλιμμένως ἄμα καὶ σοβαρῶς, ἀλλὰ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἐλαφρότητος τοῦ Λαφρεσάνζ, ἤτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ ματαίως ἐκκλησίαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Διὸ ἐγερθεὶς οὗτος ὠδύσεν εὐθὺ πρὸς τὸν Μωροῦ καὶ τὰς χεῖρας τείνων :

— Ἀλήθεια, ἔχω ἄδικον καὶ ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητέ μου· ἀλλ' ἐὰν ἐγνώριζες ἀκόμη!...

— ὦ! γνωρίζω ὅτι εἶνε ἡ μάλλον ἐπαγωγὸς τῶν γυναικῶν! πρὸς ποῖον τὸ λέγεις; μήπως δὲν ὑπέπεσα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς; μήπως χωρὶς νὰ τὸ θέλω δὲν εἶμαι ὑπόδουλος ἀκόμη κατὰ πάσαν στιγμὴν τῶν θελγήτρων τῆς! Καὶ ὅμως...

— Ὅμως; ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ περιεργίας.

— Ἐχὼ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ μὲ περιεγέλασεν οἰκτρῶς.

— Πῶς;

— Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Προσεπάθησε νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ ταξειδιὸν τῆς πέραν τῆς Μάγχης ἐπεχείρησε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἐγὼ ἐπεχείρησα τὸ ταξειδιὸν μου πράγματι πρὸς ἀναζήτησίν σου.

— ὦ!

— Ὅχι, ὦ! σοῦ λέγω ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλ' αὐτὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνη ὅτι μοῦ εἶπεν ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Τὸ γνωρίζω καλῶς, εἶμαι δὲ βέβαιος δι' αὐτό. Καὶ αὐτὴ ἡ διαβολογυναικίκα τόσον...

— Κτυπᾷ στὸ κεφάλι.

— Περιγέλα με ὅσον θέλεις, ναί, κτυπᾷ στὸ κεφάλι, δὲν εὐρίσκω ἄλλην φράσιν, ἀφοῦ ὅταν ὁμιλῇ καὶ σὲ παρατηρῇ, σὲ ὑπνωτίζει, τὰ λησμονεῖς ὅλα καὶ ὅτι σὲ ἀπατᾷ καὶ ὅτι ψεύδεται καὶ ὅτι καταστρέφει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλα τὰ ἀμυντικὰ ἔργα, τὰ ὅποια μετὰ τόσου κόπου ἀνῆγγειρες.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ σωστά, τὴν γνωρίζω καλὰ.

— Πολὺ καλὰ, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα τὸ πρῶτ' νὰ σὲ εὔρω. Δὲν θέλω, Λέον, μ' ἐννοεῖς καλὰ, δὲν θέλω νὰ εἰσδύσῃ ἡ γυναικίκα αὐτὴ εἰς τὸ μέσον μας, καὶ φοβοῦμαι ἐνδομύχως ὅτι αὐτὸ προσπαθεῖ. Δὲν θέλω νὰ σὲ κάμῃ ἐχθρόν μου.

— ὦ! Φλαβιανέ!

— Ὅχι, ὦ! Φλαβιανέ! σὲ παρακλῶ, διότι ἐγὼ γνωρίζω καλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον γνωρίζω, καὶ γνωρίζω τί λέγω... Δυσπίσται... Καὶ ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἔχε πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ. Θὰ ἐργασθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σου, ἥδη δὲ ἐθυσίασα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπεκάλεις πρὸ ὀλίγου ἀκόμη φιλοτιμίαν μου. Μὴ ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ ποτέ, ἀκούεις!

Εἰλικρινῶς συγκινηθεὶς ὁ Λαφρεσάνζ, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Φλαβιανοῦ.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι! ἀνέκραξε:

— Πολὺ καλὰ, ἐλπίζω εἰς σέ, ἄλλως τε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πέσῃς εἰς τὰ δίκτυα τῆς βαρωνίδος, καὶ δὲν θὰ σὲ καταδικάσω διόλου, ἀπεναντίας θὰ σὲ συγχωρήσω, διότι τὰ στήναι λίαν ἐπιτυχῶς. Ἀλλὰ πρόσεχε ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν... Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων πλασμάτων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις μεγίστας προφυλάξεις.

— Τί τὰ θέλεις; ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ εἰλικρινῶς, αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις ἐγὼ τὸ εἶπα ἑκατοντάκις, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον τῆς βαρωνίδος, παραλύουν αἱ δυνάμεις μου, λησμονῶ τὰς ἀποφάσεις μου καὶ γίνομαι ὄργανόν τῆς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Φλαβιανός, εἴμεθα σύμφωνοι. Εἴμεθα

καὶ θὰ μένομεν φίλοι, παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, ἐναντίον ὅλων καὶ ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ.

— Καὶ ἀμφιβάλλης περὶ τούτου;

Οἱ δύο φίλοι ἀντήλλαξαν καὶ πάλιν ζωηράν χειραψίαν.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ρίψῃς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὸ ἄρθρον μου.

— Στάσου ὀλίγον, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροῦ, διότι ἔχω νὰ συνομιλήσω μαζί σου διὰ κατ' τι ἄλλο.

— Ἀ! ἡ ἡμέρα λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ἡμέρα ἐξηγήσεων.

— Ναί, θέλω... δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅτι σὲ ἠνώχλησα, διότι δὲν ἤνοιξα διόλου τὸ στόμα κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν μας... θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, σκέπτεσαι ἀκόμη περὶ αὐτοῦ;

— Πάντοτε σκέπτομαι, ὁ νοῦς μου εἶνε πάντοτε εἰς αὐτό... μάλιστα δὲ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν ἐνασχόλησίν μου, ἂν καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μὲ κατηγοροῖς ὅτι δὲν κάμνω τίποτε.

— Καὶ κατώρθωσες ν' ἀναγνώσῃς τὸ αἰνίγμα ἐκεῖνο!

— Ὅχι, ἀκόμη, καὶ αὐτὸ μὲ ταπεινώνει πολὺ, τὸ ὁμολογῶ. Αὐτὸ μάλιστα ἀπὸ πολλοῦ τὸ μελετῶ, ἔλαβον ἀντίγραφον καὶ πολλὰ μάλιστα, καὶ μολονότι τὰ σημεῖα μοῦ φαίνονται ἀπλούστατα, δὲν κατορθώνω νὰ εὔρω, ἂν ὅχι τὸ κλειδίον, τοῦλάχιστον τὴν σημασίαν τῆς ἐπιγραφῆς.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Φλαβιανός ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πυξίδα ἐκ δερμάτος, ἐν ᾗ περιεκλείετο τὸ χρυσοῦν φύλλον. Τὸ φύλλον τοῦτο περιεβάλλετο ὑπὸ πλακίστου καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ πλακὸς δερματίνης στρεφόμενης ἐπὶ στρόφιγγος, ὡς τὸ κάλυμμα ἐγκολπίου μικροῦ καθρέπτου.

— Διάβλε, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, τί πολυτέλεια!

Καὶ μετ' ἀδιαφορίας ἔρριψε τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης κινήσεως ἀνεψῆγη τὸ κάλυμμα καὶ ἀπεκαλύφθη μέγα μέρος τοῦ χρυσοῦ φύλλου, εἰς δὲ τὸ αἰνίγμα τοῦτο οὔτε ὁ Φλαβιανός οὔτε ὁ φίλος αὐτοῦ ἔδωκαν προσοχήν, τοσοῦτ' ἄλλο, ὥσθ' ὁ Μωροῦ ἦτο ἀπησχολημένος εἰς ἄλλο τι. Εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τὸν χάρτην ἀρκούντως τετριμμένον, ἐξ οὗ ἐφαίνετο ὅτι πολλὰς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ἐπιτριβᾶς.

— Θὰ εἴπῃς τώρα ὅτι εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου ἰδέα, ὑπέλαβεν, ἀλλ' ἰδὲ τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Καὶ ἀνοίξας τὸν τετριμμένον χάρτην, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον ἀντιγεγραμμένα τὰ γνωστὰ ἡμῖν σημεῖα τοῦ Χρυσοῦ Φύλλου, ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τινος τραπέζης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φίλου του.

— Ἀς ἴδωμεν, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅταν θὰ μὲ δείξῃς διὰ χιλιοστήν φοράν τὴν ἐξίσωσιν ταύτην μετὰ 18 ἀγνώστων, τί θέλεις νὰ σοὶ εἶπω;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Μωροῦ, ἐπεθύμουν νὰ μὲ βοηθήσῃς διότι εἶμαι βεβαιότατος ὅτι προσκόπτω εἰς μικρὸν πρᾶγμα, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εὗρηκα τὸ κλειδίον τῆς κρυπτογραφικῆς ἀναγνώσεως.

— Πρὸ ὀλίγου μολοντοῦ μοὶ ἔλεγες τὸ ἐναντίον.

— Δηλαδὴ ὅτι τὸ ἔχω, χωρὶς νὰ τὸ ἔχω.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασεν.

— Αὐτὸ μοῦ ἐνθυμίζει τὸ ριζόγαλα τοῦ μισανθρώπου, ὅπου οὔτε ρίζι ὑπῆρχεν, οὔτε γάλα.

— Καλὰ, καλὰ, περιγέλα με ὅσον θέλεις, ἔχῃς δίκαιον,

ἕως οὗτου λύσω τὸ αἰνίγμα· λάβε ὅμως τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκολουθήσης.

— Τὸ κάμνω ἐὰν πρόκειται νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

— Ναί, θὰ μὲ εὐχαριστήσης· θέλω νὰ συνεργασθῇς νὰ μὲ φωτίσης.

— "Ω! ὅσον ἀπὸ αἰνίγματα δὲν ἐννοῶ τίποτε, ποτέ μου δὲν ἠμπόρεσα νὰ λύσω οὔτε ἓνα.

— "Ἀκουσέ με, — καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου — μάθε ὅτι ἔχω τὸ κλειδίον τῆς κρυπτογραφικῆς ἀναγνώσεως, περὶ τούτου εἶμαι πεπεισμένος. Παρακολούθησε καλῶς τὴν πρώτην γραμμὴν, τί βλέπεις;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐσυλλάβισε:

1 5 4 L 2 5 † † P.

— Δὲν ἐννοεῖς τίποτε μὲ αὐτό;

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

— Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις προθυμίαν, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς μετὰ προδήλου δυσαρεσκείας.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι αὐτὰ εἶνε δι' ἐμέ ὅλως ἀκατάληπτα.

— Λοιπὸν ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιγραφῆς συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι οἱ ἀριθμοὶ παριστῶσι τὰ φωνήεντα τὸ 1 σημαίνει, ἂν παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, α, τὸ 2 ο, τὸ 3 ι καὶ οὕτω καθεξῆς.

— Καὶ τὰ σύμφωνα;

— Αὐτὰ παριστῶνται διὰ τῶν σημειουμένων συνήθων γραμμάτων.

— Καὶ ποῦ βασίζεσαι διὰ ν' ἀποδώσῃς τὴν ἀξίαν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀριθμούς;

— Διότι, ἐπανέλαβεν ὁ Φλαβιανὸς, ἄλλοι ἀριθμοὶ εἶνε παραβεβλημένοι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶνε ἢ ἀντιστρόφως γεγραμμένοι ἢ πλαγίως, θὰ σημαίνωσι δὲ βεβαίως ἄληθῇ ἀριθμὸν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐφαίνετο δυσπιστῶν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνεται αὐτό; εἶπεν.

Ὁ Φλαβιανὸς ἔκρουσε τὸν πόδα καὶ ἐξηρητισμένος ἀνέκραξεν:

— "Ω! πόσον μ' ἐρεθίζεις! Ἐπιμένεις νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ὅταν εἰς τὰ κρυπτογραφήματα ὑπάρχουν ἀριθμοὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν θέσιν καὶ ἀντιθέτως, οἱ μὲν θὰ ἔχουν ἄλλην σημασίαν τῶν δέ.

— Δὲν εἶπα ποτέ τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ ποῦ ἐννοεῖς νὰ καταλήξῃς;

— Εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτι ἰ καθεύως γραφόμενον, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀνεστραμμένως δὲν μεταβάλλει ἀξίαν, θὰ σημαίῃ πραγματικῶς τὸν ἀριθμὸν 1. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ὁμοιάζει ὡς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω. Ἐκ τούτου πιστεύω ὅτι εἰς τὸ κρυπτογράφημα ἐγράφη ὅπως καὶ ὁ ἀριθμὸς 1 ὁρίζοντως, οἱ δὲ ἄλλοι ἀριθμοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀριθμητικὴν σημασίαν εἶνε ἀντιστρόφως γεγραμμένοι.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἀνυπομονήσας καὶ ὁ Λαφρεσάνζ, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰνίγματος ἀνάγνωσέ το.

— "Α! αὐτὸ δὲν κατορθῶνω, διότι ἐὰν ἀντικαταστήσω τὰ σημεῖα διὰ γραμμάτων, δηλαδὴ ἐὰν μεταφράσω τοὺς ἀριθμούς, φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα ὅλως ἀρνητικόν. Πραγματικῶς ἡ πρώτη γραμμὴ μὲ δίδει, auoleu † † P, τὸ ὁποῖον

εἰς καμμίαν γλῶσσαν τοῦ κόσμου σημαίνει τίποτε, παραδέχομαι δὲ ὅτι τὸ κρυπτογράφημα εἶνε γεγραμμένον γαλλιστί.

— "Α! αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ! Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις;

— "Ἄλλ' ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ ἦτο Γάλλος! Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸ ὠξειδωμένον κομβίον μὲ τὰ τρία ἄνθη τοῦ κρίνου τῆς Γαλλίας!

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν ἡττηθέντα.

— "Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Γάλλος αὐτός, ἀφοῦ καὶ καλὰ εἶνε Γάλλος, ἀξιόλογα ἠμπορῇ νὰ ἔχῃ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου τοῦ ἐγγράφου γραμμένον εἰς ἄλλην γλῶσσαν.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ὑποκώφως, καί ποιος εἶνε εἰς τὸν διάδρομον.

Κατὰ τὴν λίαν ζωηρὰν ταύτην συζήτησιν ἡ φωνὴ τῶν δύο φίλων παροδόξως ἀνῆλθεν εἰς τὴν διαπασών. Ὁ Λαφρεσάνζ προσέβλεψε τὸν συνάδελφον αὐτοῦ ἐκπληκτικῶς, ὁ δὲ Φλαβιανὸς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἠρέεσθη νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων. Ἐχώρησε μέχρι τῆς θύρας βαίνων ἀκροποδητὴ καὶ ἤνοιξεν αὐτὴν ἀποτόμως, εἶδε δὲ ἐν τῇ ἄκρῃ τοῦ διαδρόμου τὴν κ. δὲ Γούγκα.

Ἡ βαρωνίς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, εἰς δὲ τὸν θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ Μωροῦ ἀνοίγων τὴν θύραν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

Γ'

Νέον αἰνίγμα.

Ἡ βαρωνίς δὲν ἐκινήθη διόλου, ἐφαίνετο δὲ λίαν περίφροντις.

— Δὲν ἤξεύρετε τί μοῦ συμβαίνει, ἀνέκραξεν, αὐτὴ ἡ ἀνόητος Γερτρούδη, ἡ θαλαμηπόλος μου, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν σκάλα καὶ δὲν φωνάζει, οὐδὲ λέγει τίποτε, ἀλλ' ὑποφέρει πολὺ, ἀνησυχῶ πολὺ, διότι εἶνε πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς ἐμέ ἡ κόρη αὐτῇ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἔβγαλε τὸ πόδι τῆς.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας, ἥς τὴν ἔσσοδον ἔφραττεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, καὶ τὸ ἀστραπηθόλον αὐτῆς βλέμμα εἰσέδυ εἰς τὰ ἔνδον τοῦ δωματίου.

Τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐντὸς τοῦ δερματίνου αὐτοῦ καλύμματος ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, ἡ δὲ βαρωνίς ἐκίνησε τὸ βλέμμα, ἵνα μὴ φανῇ πολὺ προσηλοῦσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἡδύναντο νὰ πιστεύσωσιν ὅτι δὲν εἶδε τίποτε. Οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ εἶδον μόνον τὸν Λαφρεσάνζ, ὅστις ἵστατο ὀλίγον μακρὰν, ὀπισθεν τοῦ φίλου του.

— Αἶ! καὶ σεῖς δὲν μοῦ λέγετε, βλέπω τίποτε; ὑπέλαβε τείνασκα τὴν χεῖρα μήπως εἶμαι ὑπὸ καθαρσιν; Τί συνωμοτεῖτε οἱ δύο σας; Στοιχηματίζω ὅτι ἐλέγετε κακὰ δι' ἐμέ.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνεκάγχασε στωπτικῶς.

— Αἶ! βαρωνίς, τὸ ἠῦρατε... Περὶ ὑμῶν βεβαίως σκεπτόμεθα... καὶ διὰ ποῖαν ἠθέλετε νὰ σκεπτόμεθα ἐὰν ὅχι δι' ὑμᾶς;

Ἡ βαρωνίς εἰς τὸν καγχασμὸν τοῦ Φλαβιανοῦ ἐξετόξευσε βλέμμα ἄγριον.

— Αὐθάδη! ἀπεκρίθη... ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω καιρὸν νὰ συζητῶ μαζὺ σας. Ἡμπορῶ ἄρ' γε νὰ εὔρω κανένα ἱατρόν; νὰ στείλω ἓνα ὑπηρέτην μου ἑφιππον εἰς Σαὶν Μαλώ διὰ νὰ φωνάξῃ κανένα;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εἶπε τὴν γνώμην του.

— Βαρωνίς, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε, εἶμαι ὀλίγον χειρουργός, διότι ὑπηρετήσα ἐπὶ δύο ἔτη ὡς ἐσωτερικὸς ἰατρός εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἑλέους — ποτὲ δὲν τὸ πιστεύετε αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές; νομίζω ὅμως ὅτι ἡμπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν. Ἐνδεχόμενον ἢ ἐξάθρωσις νὰ ἦνε ἀπλοῦς μώλωψ, εἶνε δὲ ἀνάξιον τότε τοῦ κόπου ν' ἀναστατώσετε ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν.

— Ἀξιόλογα! ἀνταπήντησε μετὰ δριμύτητος ἡ βαρωνίς, ἐγὼ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὑποφέρει πολὺ ἡ ἀτυχὴς Γερτρούδη.

— Ἀλλὰ σὰς πιστεύω! ἀτυχῶς εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου καὶ θὰ προσπαθήσωμεν διὰ τῶν ἀσθενῶν μας φώτων νὰ προσέλθωμεν εἰς βοήθειάν της.

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἀνεγείρασα τὸ ἐσωφρόνιον αὐτῆς ἵνα περιπατῇ ταχύτερον· προπορεύομαι διὰ νὰ σὰς δείξω τὸν δρόμον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ τὴν ἠκολούθησεν ὅσον ὅμως ταχέως καὶ ἂν ἐβλάδιζεν, ἡ βαρωνίς προηγείτο αὐτοῦ κατὰ πολὺ, οὕτως ὥστε ὁ νέος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσῃ. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα εἰσῆλθεν εἰς τὴν κυκλοτερῆ κλίμακα καὶ ἀνελθούσα δύο ὀρόφους ἐφθασεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς θαλαμηπόλου Γερτρούδης.

— Εἶπα πῶς ἐβγαλεις τὸ ποδάρι σου, τῇ εἶπε ταπεινοφώνως καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ οὖς, καὶ ὁ κύριος Μωροῦ ἤλθε διὰ νὰ σὲ ἱατρεύσῃ· φώναζε δυνατὰ!

Ἡ πλατυπρόσωπος Γερτρούδη ἐξεδήλωσε κατ' ἀρχὰς μεγάλην ἐκπληξίν· διήρκασεν αὕτη ὅσον ἀστραπή, εἶτα δὲ ἤρχισεν αἰφνης νὰ βάλλῃ σπαρτακτικὰς κραυγὰς, ἐνῶ συνεστρέφετο ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της, κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὸν πόδα αὐτῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο ὁ Φλαβιανός, τὸσον δὲ αἱ κραυγαὶ παρίστων τὴν ὁδόν, ὥστε ἐπίστευσεν.

— Ὑποφέρεις πολὺ, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Βέβαια καὶ ὑποφέρω! ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη! Ἄ! καὶ τὸ λέτε ἀκόμη!

— Ἐννοεῖται, ἐσπευσε ν' ἀποκριθῇ ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἐπεσε ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἡμπούρεσε νὰ κάμῃ ἦτο ν' ἀναθῇ ἕως ἐδῶ.

— Καὶ σὰς πονεῖ ὁ ἀστράγαλος, κόρη μου;

— Ναί, ὁ ἀστράγαλος καὶ ὅλον μου τὸ ποδάρι.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ Φλαβιανός ἀκούων τὴν βαρβαρὸν γερμανικὴν προφορὰν της.

— Ἀπὸ τὸ Σίτεμπαν, πλησίον τῆς Σαβέρνης.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀψήρησε τὸ περιπόδιον τῆς Γερτρούδης γυμνώσας τὸν λευκὸν καὶ εὐθυτενέστατον πόδα, οὗ ὁ ἀστράγαλος οὐδὲν ἔχοντες ἐξοιδήματος εἶχε.

— Περιέργον πρᾶγμα, ἐψιθύρισε ψηλαφῶν καὶ πιέζων τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποδός, οὔτε μώλωπα, οὔτε ἐξάρθρωσιν βλέπω.

Καὶ μολαταῦτα ὑποφέρω πολὺ, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Γερτρούδη!

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, θὰ ἐκτύπησε κανὲν νεῦρον, μετὰ δύο τὸ πολὺ ὥρας θὰ περάσῃ.

— Πόσον εἶσθε καλὸς! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκ-

τείνασα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καὶ ὁμιλοῦσα μετὰ μεγίστης χάριτος.

— Ναί, βαρωνίς, εἶπεν ἐγγίζων μόλις τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων, κάλλιστος, καὶ μάλιστα ἡλίθιος. Δὲν τὸ λέγετε, βλέπω, πλέον αὐτό.

Ἡ βαρωνίς ἀνωρθώθη ἐξαίρνης.

— Τί ἐννοεῖτε; ὑπέλαθε μετὰ τόνου δριμύτος.

— Τίποτε, ἐννοῦμαι.

— Εἴσθε πολὺ εὐτυχής, ὁμιλεῖτε πάντοτε αἰνιγματωδῶς.

— Πιστεύετε;

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου ἀπλοῦ:

— Ἀπέρχομαι, βαρωνίς· ἐὰν λάβετε τὴν ἀνάγκην μου, καὶ περὶ τούτου ἀμφιβαλλῶ, μὲ φωνάζετε. Σὰς λέγω ὅμως ὅτι μὲ ἐν τρίψιμον θὰ περάσῃ.

— Τί; ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς, οὔτε κἂν πανιὰ βρεμέναις...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπέστρεψε.

— Θὰ κάμω τὸν ἱατρὸν, ὑπέλαθεν, ἐπειδὴ καὶ τὸ θέλετε, καὶ θὰ σὰς δώσω μίαν συνταγὴν.

Καὶ κύψας ἐπὶ τραπέζης ἐνθα εὐρίσκοντο τὰ πρὸς γραφὴν ἀπαιτούμενα, ἔγραψε δύο γραμμὰς.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαθεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Γερτρούδη γενομένη ἡχῶ τῶν λόγων τῆς βαρωνίδος.

Ὁ Φλαβιανὸς κατέβη τὴν κλίμακα ἐν σπουδῇ, ὅτε δὲ ἀπεμακρύνθη, ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ συνέστρεψεν αὐτὸν σπασμωδικῶς ἐν τοῖς δακτύλοις. Εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐξῆς συνταγὴν τοῦ Φλαβιανοῦ:

«Πηγαῖον ὕδωρ — οὐδὲν ἄλλο Φ. Μ. ».

Ὁ Φλαβιανὸς ὑπερχαίρων ἐπὶ τῇ παιδιᾷ ταύτῃ ἐπανήρχετο παρὰ τῷ ρίλῳ αὐτοῦ.

— Ἡεὐρίεις, εἶπε τῷ Λαφρεσάνζ, τὸ στραγγάλισμα τῆς Γερτρούδης εἶνε ἀνύπαρκτον· ἡ βαρωνίς παρεβίασε τὴν ἀλήθειαν. Μὰς κατασκόπευεν...

— Ὡ! τὸ πιστεύεις!

— Εἶμαι βέβαιος, ἀρχίζω δὲ νὰ πιστεύω θετικῶς ὅτι τὸ χρυσοῦν φύλλον—ἃς μοι ἐπιτραπῇ ἡ τετριμμένη αὕτη φράσις—τῆς ἐμβήκεν εἰς τὸ μᾶτι.

— Ἐξ ἀπαντος καταφέρεισαι κατὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

— Ναί, ἴσως, ἀλλὰ πρέπει νὰ πεισθῇς ὅτι καταφέρομαι διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἐξάπαντος θὰ σοῦ προξενήσῃ.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ κινήσας τὴν κεφαλὴν, νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἀστετεύομαι!

— Ὅχι βεβαίως, ἀλλὰ γνωρίζω ποῖαν ἠθικὴν δύναμιν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ γυνὴ ὅποια ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐπὶ τοῦ ἀρίστου τῶν φίλων μου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητῶ, Λέον, εἶνε νὰ μὴ θυμώσῃς μαζὶ μου ἐξ αἰτίας αὐτῆς.

— Εἴσαι τρελλός.

— Διότι εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ἀταράχως ὁ Φλαβιανός, ὅτι θὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μὰς ἀποχωρίσῃ, ποτὲ δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι δὲν ἐστέρξῃ ν' ἀπατηθῇ ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ Μωροῦ δὲν ἐπίστευεν ὅτι τὸσον καλῶς ἐμάντευεν.

Ὁ ἀναγνώστης ἀνεγνώρισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν τυχαίαν θαλαμηπόλον τῆς βαρωνίδος· ἦτο ἡ ἀρχαία γνώριμος ἡμῶν, ἡ Γερτρούδη Ἑρτσεν.

Ἡ βαρωνίς πρὸς αἰσίαν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, πρὸς κακὴν δι-
εξαγωγὴν τοῦ ἔργου, ὅπερ ἀνετίθη αὐτῇ, ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶ-
χεν ἀνάγκην βοηθῶν ἢ τουλάχιστον συνεργατῶν ἐγγύς αὐτῇ
εὐρισκομένων. Καὶ εἶχε μὲν πλησίον τῆς ἐν Λάνδ-Κούρτ τὸν
Θεόδωρον Μενδῶ, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἤρκει· ὅθεν ἐζήτησε
καὶ ἄλλον, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῆς σκη-
νῆς, καὶ δὲν ἐπίστευσε βεβαίως ὅτι ἡ ἐνεργὸς αὐτοῦ συνδρομὴ
θὰ τῇ ἀπέβαινε μετ' οὐ πολὺ ἀναπόδρατος.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔκρουσε τὸν πόδα μετ' ὀργῆς· ὅτε εὐ-
ρέθη μόνη μετὰ τῆς Γερτρούδης ἐν τῷ ὧματι· ὁποῖον ἀ-
πῆλθε πρὸ ὀλίγου ὁ Φλαβιανὸς Μωροά.

— "Ω ! εἶνε ἀνυπόφορος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Μωροά.

Ἡ Γερτρούδη ἔρτσεν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐπίστευσεν ὅτι ἐβγάλα τὸ πόδι μου, εἶπε φλεγμα-
τικῶς φοροῦσα τὸ περιπόδιόν τῆς.

— Διόλου... καὶ μὲ περιγέλασε μάλιστα..

— Αὐτὸ εἶνε ἄσχημον... ἀλλὰ καὶ σεῖς δικτὶ ἡμελήσατε νὰ
πῶ πῶς ἐβγάλα τὸ πόδι μου ;

— Ἦκουα εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

— Ποῖος εἶνε ἀπὸ τοὺς δύο, ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη ἥτις
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμνησθῇ τὰ ὀνόματα.

— Ὁ νεώτερος.

— "Α ! ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κυρίαν.

Ἡ βαρωνίς ἠρυθρίασεν ὀλίγον.

— Ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος ;

Ἡ Γερτρούδη ἔρτσεν ἐμειδίασεν ἑλαφρῶς.

— Αὐτὸ εὐκόλα ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς, ἀπεκρίθη. Τρέ-
χει κατόπιν τῆς δεσποινίδος, ἀλλὰ καταγίνεται καὶ μὲ τὴν
κυρίαν... εἶνε χαρίεις, πολὺ... ὁ νέος αὐτός. "Α ! ἐὰν ὁ Γότ-
λιθ...

— Λοιπὸν, Γερτρούδη ! εἶπεν αὐστηρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Ἀλήθεια, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, λησμονῶ τὰ κατή-
κοντά μου.

— "Ολα αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ὁμι-
λίας μας καὶ δὲν μᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἀ-
μηχανίαν αὐτός ὁ Μωροά.

Ἐπὶ πόσω γέλως κατέλαβε καὶ πάλιν τὴν Γερτρούδην,
ἥτις ἀθερῶς ἀπεκάλυψε τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας.

— Διατὶ γέλας ; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Διότι ἐὰν ὁ Γότλιθ ἦτο ἐδῶ, ἡμποροῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ
νὰ τὸν δεῖρῃ. Εἶνε πολὺ δυνατὸς ὁ Γότλιθ.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐμειδίασεν ἑλαφρῶς.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς πολὺ τὸν ἰδικόν σου τὸν Γότλιθ.

Ἐρύθημα ἐκάλυψεν ἑλαφρῶς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν
τῆς Γερτρούδης.

— "Ω ναί, κυρία, ὅταν βγῇ ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Σπαν-
δάου θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ὑπαν-
δρευθῶ.

— Ἀλλὰ ἔμεινες πιστὴ ;

Ἡ Γερτρούδη ἐκίνησε κυνικῶς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, εἶπε, δὲν εἶνε ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ
διασκεδάζω ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ... τὸν
ἀγαπῶ πολὺ... θὰ γείνη σύζυγός μου.

— Καὶ ἂν σοῦ τὸν ἔπαιρνε καμμιά ἄλλη ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γερμανίδος ἔλαμψαν.

— "Ω ! δὲν θὰ τὸν ἐκράτει πολὺν καιρόν... διότι ἐὰν δὲν

ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ, θὰ τὴν ἐπικνα ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ
τὴν ἐσφίγγα τόσον... μέχρι τέλους...

Καὶ ἡ Γερτρούδη ἔτεινε τὰς μεγάλας καὶ ἰσχυρὰς αὐτῆς
χεῖρας, ἀρκετάς, ὡς ἔλεγε, νὰ πνίξωσι μίαν ἀντερᾶστριαν.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ θαλαμηπόλος,
ὅταν ἐδικάσθη εἰς Βερολῖνον ὁ Γότλιθ Θούρνερ, τοῦ στρατο-
δικαίου πρόεδρος ἦτο ὁ στρατηγὸς βαρῶνος Κρόμπεργ.

— Λοιπὸν !

— Λοιπὸν, ἔλαβα τὴν ἀπόφασίν μου· θὰ ἐπῆγαίνα νὰ
τὸν περιμένω εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἐὰν δὲν εἶδε χα-
ριν εἰς τὸν Γότλιθ.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες ;

Ἡ Γερμανίς, ὥσπερ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγεῖλῃ τι φυσικώτα-
τον πρᾶγμα, εἶπε μετ' ἡρεμίας :

— Θὰ τοῦ ἐτραβοῦσα μιὰ πιστολιὰ εἰς τὴν ράχιν. "Ω !
εἶχα μάλιστα ἀγοράσει καὶ τὸ ρεβόλβερ.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς, μὲ τοιαύτας διαθέσεις
νομίζω ὅτι καλὰ θὰ κάμουν νὰ μὴ ἐγγίξουν τὸν ἐρωμένον
σου Γότλιθ.

— "Ως πρὸς αὐτὸ εἶμαι βεβαία.

Ἐν τῷ γεῦματι, καθ' ὃ συνηθροίσθησαν πάντες οἱ ἐν τῇ
Λάνδ-Κούρτ ξενιζόμενοι, ὁ Μωροά δὲν ἐφαίνετο φιλοσκόμ-
μων, ὅσον ἡ βαρωνίς ἀνέμενε.

— Καὶ τὸ βγάλσιμον τοῦ ποδαριοῦ τῆς θαλαμηπόλου σας;
ἠρώτησε μόνον.

— Καλὰ λέγετε, ἀνταπήντησε μετὰ φυσικώτατης φωνῆς,
αὐτὸ τὸ κορίτσι ἐβγάλε κατὶ φωναῖς σὰν φοβισμένος πετει-
νός, δι' ἀπλοῦν κτύπημα, ἄσχημα ὅμως ἐκάμμετε νὰ μὲ περι-
γελᾶτε καὶ νὰ γράψετε ἐκείνην τὴν συνταγὴν !

— Μὲ συγχωρεῖτε, βαρωνίς, ἀνταπήντησε ταπεινῶς ὁ
ἐφημεριδογράφος, λάθετε τὴν καλωσύνην νὰ συγχωρήσετε
κακίστον ἀστείσμα.

Οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἐγέλασαν. οὐδὲν ὅμως ὁ ἐφαίνετο ἡ
κυρία δὲ Γούγκα χλωθεῖσα ἐκ τῆς πράξεως τοῦ Μωροά. Ἡ
εἰρήνη ἀποκατέστη, τουλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ πάντες
ἦσαν πεπεισμένοι περὶ τούτου, ἐκτὸς τῶν δύο ἀμεσώτερον ἐν-
διαφερομένων.

Ἡ παρέκκλισις αὕτη ἴσως θὰ φανῇ περιττή, θὰ κατανο-
ηθῇ ὅμως μετ' ὀλίγον ὅτι ἔχει τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ ὅτι κα-
τέχει δικαίως θέσιν.

Ἡ μετὰ τὸ γεῦμα τοῦτο μεσημβρία παρήλθεν ἄνευ ἀσχο-
λήσεώς τινος, καθ' ὅσον ἦσαν καὶ ὀλίγον κεκημηκότες, ἐξ ἁλι-
ευτικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν νῆσον Κισάμβορην καὶ ἐζήτουν καὶ
οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ν' ἀπομονωθῶσιν.

Ὁ θεῖος Φιλήμων, ἔν' ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτοῦ, διετελεῖ
ἐν μαρκασμῷ, διότι τὸ βράγχος τῆς θείας Ἑλθίρας ἐδείκνυνεν
αὐτῷ τὴν ζωὴν οὐχὶ τόσον εὐάρεστον, ἐνῷ ἐκ τούναντίου ἡ
θεία Ἑλθίρα ὑπερέχειεν ὡς ἐκ τῶν περιποιήσεων τοῦ Λα-
φρεσάνζ, τῶν εὐγενῶν τρόπων τοῦ Μωροά καὶ τῶν φιλοφρο-
νήσεων τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ. Ἐκ τῶν τριῶν ἡδυνάτει τίνα
τὰ προτιμῆσῃ, καθ' ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς εὕρισκεν ἐξαιρέτους,
τὸν μὲν Λαφρεσάνζ χαρίεντα καὶ λεπτὸν τοὺς τρόπους, τὸν
Φλαβιανὸν πνευματώδη καὶ πεπαιδευμένον καὶ τὸν Θεόδωρον
Μενδῶ δεξιὸν καὶ περισκεμμένον.

Ὁ Πάρις συνήντα τρεῖς θεαίνας ... ἡ θεία Ἑλθίρα εἶχε

πρὸ αὐτῆς τρεῖς ποιμένας καὶ εἰς οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο ἐκ προτιμήσεως νὰ δώσῃ τὸ μῆλον.

Ἡ ἀνεπισκίαστος εὐδαιμονία αὐτῆς συνίστατο εἰς τὸ νὰ πεισθῇ ὅτι οἱ ἐν λόγῳ τρεῖς ποιμένες μετέβησαν εἰς Λάνδ-Κούρτ μόνον ὅπως λατρεύσωσιν εὐλαβῶς τὴν ἀπαράμιλλον καλλιτέχνηδα· ἡ μουσικός Ἐλβίρα κατέθελε τρεῖς ἐφημεριδογράφους, τρεῖς ποιμένας θὰ εἴπωμεν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ θεία Ἐλβίρα συνέχεεν ἐν τοῖς ὀνείροις αὐτῆς τοὺς ποιμένας μετὰ τῶν ἐφημεριδογράφων καὶ τῶν ποιμένων. Ἐπὶ ἐνὸς μόνον πράγματος ἦτο ἀναλλοίωτος, ὅτι πάντες ὁληαδὴ εὗρισκον αὐτὴν ὥραϊαν, καὶ ἐὰν μὴ ἀνεκέρυσσον τοῦτο πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἔπραττον αὐτὸ καθ' ὅσον δὲν ἐτόλμων νὰ ὀνομάσωσιν ἀναφανδὸν ἐκείνην, ἣν ἐν παραβύσῳ, ἐν σιωπῇ καὶ πρὸ πάντων ἄνευ ἐλπίδος ἐλάτρευον.

Καθ' ὅλην τὴν μετὰ μεσημβρίαν ὁ ἥλιος ἐθέρμανεν ἀρκούντως τὴν Λάνδ-Κούρτ καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ράγκου ποταμοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπεζήτησεν ἕκαστος τὴν ἀπομόνωσιν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ λαβὼν βιβλίον ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἐντὸς τοῦ παραδείσου. Ὁ παράδεισος οὗτος εἶχε παραδόξως πολλὰς κοιλάδας καὶ πολλοὺς βράχους καὶ ἐρείπια κισσοσκεπῇ, πιθανῶς ἀρχαίου πύργου· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς αὐτῶν, διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν κλαιουσῶν σημιδῶν, αἵτινες φύονται ἐν μέσῳ τῶν βράχων, ἐφαίνοντο τὰ κυανόχροα τοῦ Ράγκου ποταμοῦ ὕδατα.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκαθέσθη ἐπὶ πέτρᾳ κεκαλυμμένης ὑπὸ βρύων καὶ λειχῶν, ἡ δὲ διάνοια αὐτοῦ περιεπλανᾶτο τῇδε κάκεισε καὶ αὐτὸ δὲ τὸ βιβλίον ὅπερ ἐκράτει δὲν ἦτο ἀνοικτόν. Ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ παιζομένη κωμῳδία ἐσκανδαλίζεν αὐτὸν σφόδρα καθ' ἃ ἄλλως εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν φίλον του Λέοντα.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐνέπνεεν αὐτῇ εἰσέτι—δὲν λέγομεν ἔρωτα, διότι ἡ λέξις αὕτη δὲν πρέπει νὰ βεβηλοῦται τοιουτοτρόπως—ἀλλὰ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν· τὸ αἶσθημα ὅμως ὅπερ ἠσθάνετο δι' αὐτὴν ἦν προσόμοιον ἐκείνῳ, ὃ αἰσθάνεται τις βλέπων χαρίεντα πᾶνθηρα ἢ ὥραϊαν τίγριν, ἣν ἐπιθυμεῖ μὲν νὰ θωπεύσῃ, δὲν τολμᾷ ὅμως νὰ ἐπιθέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ῥάβδων τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ, πολλῶν δ' ἤττον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, βέβαιος, ὡς περὶ τῆς ὁμότητός της, περὶ τοῦ διαμελισμοῦ του. Πλέον ἢ εἴπερ ποτε τὸν ἐσκανδαλίζεν ἡ γυνὴ αὕτη, τὸν δὲ βίον αὐτῆς ἐμάντευεν ὡς πλήρη μυστηρίων, ἀκριβῶς δὲ εἶπε τὴν ἀλήθειαν τῷ Λαφρεσάνζ.

Προφυλασσόμενος ἀπὸ τῶν δικτύων τῆς κυρίας δὲ Γούγκα κατενόει καταχθόνιον ἰδιοτροπίαν αὐτῆς, ἣτις περιέβαλλε βαθμῶν τὸν Λαφρεσάνζ, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ὁ στιγμιαίος ἐκεῖνος ἔρως ἀποχωρίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς Βέρθας, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὁποίας ὁ φίλος του ἦν βέβαιος ὅτι θ' ἀνεύρισκε τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ τὸν πρὸς τὴν ζωὴν ἔρωτα.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ Μωροῦ γνωρίζων καλῶς τὴν ἄδυναμiam τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐφωδιάσθη διὰ διόπτρων ὅπως δύνηται νὰ παρατηρῇ τ' ἀντικείμενα καὶ μακρὰν.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπέραντος καὶ σκιερὰ δενδροστοιχία ἤγε πρὸς τὸ μέγαρον, ἣτις ἀπέληγεν ἀποκρήμνως ἐνεκα τῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ εὗρισκομένων ἐρειπίων. Παρakoλouthήσας διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, διηθύνε τὰς διόπτρας πρὸς τὸν μυχὸν τῆς δενδροφυτείας, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ φωνὴν ἐκπλήξεως.

Ἦπαττο ἄρ' αὖ γε, ὠνευρετο ἢ πράγματι ἦν πεπεισμένος

ὅτι εἶδε δύο γυναικεῖας μορφὰς διαβαίνουσας ταχέως τὴν δενδροστοιχίαν; Καὶ αἱ δύο αὗται γυναῖκες τῷ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἡ βαρωνὶς δὲ Γούγκα καὶ ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς.

— "ὦ! ἀνέκραξεν, ἐγερθεῖς αἴφνης, πράγματι εἶνε γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι διέβησαν ἐνώπιόν μου ἐξ ἀποστάσεως τριακσίων περίπου μέτρων· πρέπει νὰ ἡσυχάσω τὴν συνειδήσιν μου.

Καὶ εἰσδύσας ἀνὰ μέσον τῶν λοχμῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν πτερίδων προύχῳρησεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὗρεθῇ ὀλίγον μακρὰν τῶν δύο γυναικῶν κατὰ τὴν διάβασίν των.

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν ἠπατᾶτο. Προύχῳρει μετὰ κόπου ἐπὶ τέταρτον ὥρας διὰ τῶν βάτων καὶ τῶν θάμνων, ὧν ἐβρίθην ἡ λόχμη κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτε φωναὶ προσέβαλον τὰ ὦτα αὐτοῦ.

Ἦσαν ἡ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα καὶ τῆς Γερτρούδης.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀθορύβως καὶ προσέχων πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν εἰσέδω ὡς ὅφρι ἐντὸς τῶν πτερίδων καὶ ἐφθασε μέχρις ἀποστάσεως δύο μέτρων ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ, ἣν ἐβαίνον ἡ βαρωνὶς καὶ ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ βήματος αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον ἐξέλθει εἰς περίπατον, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐκδρομὴ αὐτῶν εἶχε σκοπὸν τινα, ἐνόμισε δὲ ὅτι αἱ ὀλίγαι λέξεις, ἃς ἤκουε, τῷ παρεῖχον βεβαιότητα.

— Εἶσαι βεβαία, ὅτι ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἦτο ἀπησχολημένος ὅτε ἐξήλθομεν τοῦ μεγάρου;

— Ναί, κυρία, ἀνταπήνησεν ἡ Γερτρούδη, εὗρίσκετο εἰς τὸ περίπτερον, ἔπαιζε πιάνο μετὰ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ θαλαμηπόλος προσέθηκεν:

— Εὐτυχῶς ἡ κυρία δὲν ζηλοτυπεῖ καθόλου.

— Αἶ! καὶ τὸ ζέυρεις σύ; εἶπεν ἡ βαρωνὶς, δὲν λέγω ὅτι εἶμαι ζηλότυπος, ἀλλ' ἐν πρώτοις εἶμαι βεβαία διὰ τὸν ἑαυτόν μου... Καὶ ὁ κύριος Μωροῦ ποῦ εἶνε;

— Δὲν γνωρίζω, κυρία, δὲν τὸν εἶδα διόλου· θὰ εἶνε βέβαια κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, εὐτυχῶς ὅμως δὲν με βλέπει, διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ἐβγαλε τὸ πόδι μου.

— Ἦσύχασε, κόρη μου, διότι δὲν τὸ ἐπίστευσε, αὐτὸ ἀφορᾷ αὐτόν καὶ ἐμέ. Θὰ μᾶς δοθῇ βεβαίως εὐκαιρία νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸν μικρὸν αὐτὸν λογαριασμὸν ἀργότερα. Καταγίνεται παρὰ πολὺ μετὰ ἐμὲ ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροῦ καὶ ἄς προσέξῃ, διότι ἡμπορεῖ νὰ εἶνε κακὸν δι' αὐτόν!

— Εἶνε ὅμως πολὺ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν κυρίαν!

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, εἶπε ξηρῶς ἡ βαρωνὶς αὐτὸ ἀφορᾷ αὐτόν καὶ ὅχι ἐμέ.

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἀπηγγέλθη μετὰ τόνου καθαροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ.

Αἱ φωναὶ ἀπεμακρύνοντο, ἤκουσε δὲ ἀκόμη ὁ Φλαβιανὸς ἐν ἀπόπτῳ τὴν βαρωνίδα λέγουσαν τῇ θαλαμηπόλῳ αὐτῆς:

— "Ἄς κάμωμεν γρήγορα, διότι βιάζομαι, δὲν θέλω...

Καμπὴ τῆς πυκνοφύλλου ἀτραποῦ συνετέλεσεν, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ ἄλλο τι.

Ὁ Φλαβιανὸς, εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐκ τοῦ συντόμου τούτου διαλόγου οὐδὲν ἐμάνθανεν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐξάρθρωσις τοῦ ποδὸς τῆς Γερτρούδης ἦτο ψευδής. Ὅποιον συμφέρον εἶχεν ἡ βαρωνὶς εἰς τὸ ν' ἀπατήσῃ αὐτόν; τί ἔκχρυσεν ἐν τῷ διαδρόμῳ;

[Ἐπεται συνέχεια].